

Ztracený hrdina

Vítejte v Číně roku 2150. Všichni jsou posedlí popularitou, každý se snaží zviditelnit. Ale stejně je pořád nejdůležitější být normální. Takže si asi dokážete představit, že dyslektické dítě z rozhádané rodiny sem nebude zapadat. To jsem já, Ming Chang, nechvalně proslulý průšvihář. Za moje rvačky můžou kluci, co mi závidí pověst lajdáka, o kterou se zasloužila moje dyslexie. Doma to taky není procházka růžovou zahradou. Když se rodiče občas nehádají a rozhodnou se věnovat mi aspoň špetku pozornosti, nejedná se o nic jiného než o moje školní výsledky. A proto můžu říct, že svůj čas radši trávím sám. Dneska je to ale jiné, je jarní slunovrat. Koná se aristokratická slavnost, na kterou jsem se rozhodl přijít. Je to ojedinělá příležitost, kdy nebudu vyčnívat z kolektivu. Na rituál se totiž může dostavit každý nehledě na postavení. Ztracen v myšlenkách a natěšen si málem nevšímnu, že pánovi přede mnou vypadla peněženka z kapsy. „Pane počkejte!” Ale on už pospíchá pryč. Musím něco udělat, jinak se mi brzy ztratí z očí. Proto se za ním začnu prodírat davem a dál na něj volám. Neslyší mě a já nevidím jeho. Najednou ho zahlédnu, míří ke stánku na kraji cesty. Přidám do kroku a ocitnu se u stánku. I když bych přísahal, že ten pán tudy šel, jako by se po něm slehla zem. Na stánku mě ale něco zaujalo. Na stolku leží tajemná skříňka, má mnoho otvorů, do kterých se dá pohlédnout. Bylo mi jasné, že to musí být nějaký optický klam. Ale vůbec to jako iluze nevypadalo. Uvnitř se nakrucovali stovky draků. Byli to dlouzí čínští draci, kteří figurovali v pověstech a příbězích. Byli tam draci všech barev, všech velikostí a všech druhů, které jsem si uměl představit. Ale jeden mě obzvláště zaujal. Byl stranou od ostatních, dokonce to vypadalo jako když na něco čeká. Měl dlouhý ocas s peřím a ta největší křídla ze všech draků. Byl světle modrý a nebudil tak moc pozornosti, ale zjednat respekt si uměl. Náhle jako by si uvědomil, že není sám a upřel na mě své pronikavé oči.

Raději jsem se odvrátil. V ten moment jsem si uvědomil, že za mnou stojí ten pán. V tu chvíli se něco stalo. Byl jsem paralyzovaný, když mě muž začal strkat do skříňky. Za jiných okolností by mi to připadalo velmi legrační až na to, že nikdo nic neudělal, nikdo jako by nás neviděl. Až na to, že jsem se stále nemohl pohnout. Až na to, že už jsem kolem sebe neviděl tržiště ale jen černou tmou. Připadalo mi jako bych padal...

Když jsem procitl, uvědomil jsem si, že nejsem v Číně. To divné na tom bylo, že jsem to intuitivně vycítil. Zkusil jsem otevřít oči, ale neměl jsem na to sílu. Tak jsem se zaposlouchal. Hlasy mi byly povědomé přízvukem, ale jinak jsem je nepoznával.

„Je to on?“ ptal se někdo.

„Měl by být.”

„Moc to ale na dračího jezdce nevypadá.“

„To zjistíme, jen když ho vystavíme zkoušce.“

Jejich hlasy pomalu přejdou do šepotu a já se propadnu do bezesného spánku.

Když se znovu probudím, už je mi lépe. Dokážu se hýbat, ale pořád se cítím rozlámaně. Možná kvůli kamenům, na kterých ležím. Jsem totiž v krajině plné skal. Je tu cítit kouř a popel a ani známka rostlinné vegetace. Na nohou se udržím, a tak se jdu porozhlédnout a zjistit, jak na tom jsem. V kapse jsem našel rozteklou tyčinku Mars, ale lepší než nic. Podle slunce zjistím světové strany a vydám se na východ. Když jdu, pomalu si začínám uvědomovat, jak mizerně na tom jsem. Někdo mě strčil do kouzelné skříňky a nechal mě napospas vrtochům zdejší krajiny. A všechno, co mám, je karamelová tyčinka. Ani si nevšimnu, že jsem vystoupal na kopec. Z chmurných myšlenek mě vytrhne až hlasitý řev. Dračí řev. Před sebou vidím tak krásně nebezpečný výjev, až mi přeběhne mráz po zádech. Bijí se tam spolu dva draci. Ten žlutý strílí jedovaté ostny. Je tak půvabný, ale tak zlomyslně škodolibý. Proto raději začnu sledovat toho druhého. Vyrazí mi to dech, je to ten, který mě sledoval v té skříňce. Je mnohem menší než ten žlutý. Přesto se bije jako lev. Má ale na kahánku. Začnu utíkat k nim. Je to bláznivé, vím, ale nedokážu se ovládat. Musím mu pomoci. Žlutý už zvedá svůj ocas, aby zasadil smrtící úder. Už se vrhám mezi ně, když v tom ten modrý vychrlí salvu ohně. Nepřátelský drak zkoprní a v sekundě se rozsype na popel. Ale mně oheň nic neudělá. Je to zvláštní, ale cítím se v něm dokonce bezpečně. Drak si mě prohlédne a pak promluví v mé hlavě.

„Lidské mládě...“

Začnu ustupovat. Je mnohem nebezpečnější, než vypadal. Je prohnáný, nechal žlutého draka ať se dost přiblíží a pak odkryl své zbraně. A teď soustředí svou pozornost na mě.

„Prý jsi ten ztracený hrdina... Odvahu máš... A ohni odoláš... Jsem Hyarst a prý jsi můj jezdec. Všechno to začalo tvým dědou. Žijeme v neustále se měnící společnosti dračích jezdců. Už dvě století bojujeme proti takzvaným mágům. Jsou to nepřátelské kmeny, které chytají a uvězní draky i s jezci. Ale rod Changů nám má přinést spásu. Tvůj děda byl velký muž, jeden z nejúspěšnějších velitelů Křidel. Potom co úspěšně rozprášil hlavního velitele mágů, čekalo se, že jeho syn bude pokračovat ve šlépějích vojáka. Ale tvůj otec byl jiný. Každý, kdo je předurčený k ježdění na drakovi, má nějaký talent. Jeho mozek je také naladěný na staré runy, což se ve světě lidí může projevit jako dyslexie. U tvého táty se ale nic neprojevovalo. Nedokázal číst runy, neměl žádnou schopnost. Na Changovi byl v tu dobu vyvíjen velký nátlak. Všichni očekávali něco velkého. Proto se tvůj dědeček rozhodl, že svého syna ukryje mezi lidmi. Bylo to jediné řešení. Kdyby zůstal, naše komunita by ztratila víru a obrátila se proti sobě. To nemohl dopustit, a tak to zatajil. Jeho zmizení svedl na mágy. Zabralo to. Dračí jezdcí bojovali lítěji než kdy dřív. Ale někdo o jeho klamu věděl. Jistá skupina se o vás v lidském světě starala. Právě tato skupina zjistila, že to Ty bys nás mohl zachránit. Že to Ty jsi ten ztracený hrdina.“

Už nevypadá tak vražedně. Dokonce mi přijde, že jsem slyšel v jeho hlase vřelost.

Proto nasednu. I přes svůj strach, i přes nedůvěru. Protože mi přijde, že sem patřím. Když jsou tu draci, nemůžu být nejdivnější. Mám pocit, že můj příběh právě začíná.